

[Ingolf Knudsen]

sig på skolerne af den ene eller den anden art, ville vi aldrig drømme om at blande os i, hvis det lå inden for de retningslinjer og rammer, som man har afstukket i lovgivningen.

Jeg skal også med hensyn til forældreindflydelsen nævne, at centrum-demokraterne – og jeg må gentage det her, fordi det modsatte ofte bliver sagt – absolut er tilhængere af, at forældrene har indflydelse på deres børns uddannelse og dermed på deres børns skolegang. Det er bl. a. derfor, vi var med til at foreslå, at hvis der var valg til skolenævn, måtte vi forudsætte, at forældrene aktivt deltog i dette valg for at markere, at de var interesserede i deres børns skolegang og i de problemer, der er inden for skolen.

Vi kan for øvrigt konstatere, som også hr. John Winther var inde på, at det er meget få steder, der nu kommer til at foregå skolenævnvalg. Jeg ved ikke, om man skal være glad for det eller måske også tage det som udtryk for, at det er så som så med forældrenes interesse for at deltage i skolenævnvalgene. Man kan måske have en frygt for, at det udvikler sig til det, som vi i gamle dage kendte som sygekassedemokrati.

Det næste vigtige område, som jeg føler vi må tage fat på, er spørgsmålet om lighed. Det er bl. a., fordi dette spørgsmål går igen i alt, hvad der fremkommer og siges her. Hr. Bertel Haarder var inde på den betænkning, der er kommet – U 90 kaldes den – som er ministerens og – vil jeg sige – ministerens centrale uddannelsesråds, hvor vi oven i købet mærkværdigvis nok kan læse nogle mindretalsudtalelser. Hr. Bertel Haarder kommenterede ikke disse mindretalsudtalelser, det synes jeg også er klogt, og derfor skal jeg heller ikke gøre det her, ud over at sige at de i hvert tilfælde ikke kan få vores støtte. Hvad angår U 90, vil vi også gerne give det råd til ministeren, at ministeren finder den store papirkurv bag sig og kaster den over højre skulder deri, for mere er den ikke værd. Vi synes ikke, der er behov for i det hele taget at drøfte den rapport, som vi føler mere er et stykke politisk bestillingsarbejde, end det er et stykke seriøst arbejde med folkeskolens problemer og dens fremtidige planlægning.

Hvad angår lighedsproblematikken, må vi, som også andre har gjort det, banalt erkende, at der er forskel på mennesker. Der er forskel på, hvad vi er i stand til at kapere, vi er

skabt uens, og vore evner går i forskellig retning. Hvad enten vi har evner til at læse, studere, eller vi har evner i en anden retning, er menneskene skabt uens, og det må vi erkende. Det er en opgave for dette folketing at skabe rammer, der gør, at alle uanset disse uligheder kan få en uddannelse, der svarer til deres evner, til deres ønsker og til deres behov.

Jeg tror imidlertid, man må angribe problemet med hensyn til lighed på en anden måde, og man kunne sådan set gøre det med gamle Grundtvig og sige, at det, der er opgaven, er at skabe lige værdighed i borg og hytte, som han skrev det. Det ville jeg føle var et klogere udgangspunkt for ministeren end blot at rive lighed ud af dette begreb. Det, det drejer sig om, er at skabe lige værdighed, og det er en opgave for os at være med til at virke for, at de tendenser, der kan være i folkeskolen til at påpege, at det er finere at læse, eller det er finere at gøre noget andet, i realiteten er forkerte. Det, det drejer sig om, at få påpeget over for de unge og over for forældrene, er, at målet må være at få en god uddannelse, som svarer til de evner og svarer til det håndslag, den enkelte har.

Det næste område, som ikke har været nævnt i dag, men som jeg tror vi kommer til at tage os af, er læreruddannelsen. På det sidste har vi jo haft besøg af mange studerende fra seminarierne, som mener, at der for øjeblikket sker nogle drastiske nedskæringer på seminarierne, der gør, at deres uddannelse ikke bliver så god, som de kunne ønske sig. Vi har også konstateret, at de især vender sig imod et andet lovforslag, vi behandler, nemlig lovforslaget om pædagogiske højskoler, dette at åbne seminarierne. Egentlig er det mærkværdigt, at unge lærerstuderende, som for manges vedkommende ofte taler om at åbne ud mod det omgivende samfund, pludselig begynder at blive nervøse, når man åbner seminarierne mod det omgivende samfund og giver mulighed for at trække andre ind. Så bliver de nervøse, så taler de kun om deres egen lille habitus, og det bliver spørgsmål om økonomi, ens egen uddannelse.

Men vi vil medgive, at vi jo meget hurtigt bliver nødt til at se på, om læreruddannelsen opfylder de krav, man kan stille, om den lever op til den folkeskole, som vi ønsker os, om de unge lærerstuderende for øjeblikket